

Lösöreauktionen

På ett nyslaget fält står rad efter rad, med nya maskiner som på parad.

Och kärrar och vagnar med järnskodda hjul har dragits fram ur lider och skjul.

Man letat igenom gömslen och vrår efter olika redskap som i många år stått oanvända sedan hästarnas lott numera som dragkraft är ett minne blott.

Det surrar i luften an lössläppta ord om pålagor, avgifter, jordbruk och skog.

Man träffar bekanta vänner och släkt det är en avkoppling från vardagens jäkt.

Man går runt fältet begrundar och ser jämför med nya maskiner och ler.

Hur kunde man bruka sin jord rationellt.

Auktionisten ber om tystnad tar ton, välkomna till denna lösöreauktion.

Och varorna säljs som väl är bekant, i befintligt skick och betalas kontant.

Och om snabba bud, gott folk jag får be, här är mycket att sälja som ni själva kan se.

Är det så att er röst inte mig kan nå,

räck upp en hand eller nicka så lägger jag på.

Vi börjar med tröskverket får jag ett bud, han svänger sin klubba men inte ett ljud.

Han hör ifrån folket som står runt omkring vi har inte bruk av onyttiga ting.

Med andra saker det går lika dant, allt säljs för en ringa slant. Bort publiken drar, men en ensam bonde snart nittio står ensam kvar.

Runt över fältet han sveper sin blick, allt som står här är ju i brukbart skick.

Han tänker på tidigare bondeår, hur han och frun slet ty början var svår.

Han kommer ihåg hennes glada min, när de köpte sin första slättermaskin.

Pengarna för den maskinen han minns, man kunde ha ropat in allt som här finns.

Men nu är det redskap som ingen känns vid, de tillhör liksom han en förgången tid.

Han gått mången mil bakom harv och plog och hört hur det rasslat när hästarna drog från seldon och skaklar och dofter han känt från den svarta myllan som plogen har vänt.

Och den sköna vilan för tröttgångna ben, med en stunds kafferast på en dikesren.

Med det inre lösöret går det snabbt, för buden de kommer så villigt och rappt.

Det knuffas och trängs det trampas på tår, auktionisten han ropar han räknar och slår.

Sa du åttio, tyvärr försent min vän va mitt i slaget, nåväl vi tar om det igen. Ett slagbord omålat och rött, 300 till damen där borta i rött. Ett lerfat för mjölk, med en gulvit rand, där mor skummade grädden med varsam hand. Kanske pryder det en modern lägenhet med heltäckningsmatta och blommig tapet. Det är praktiskt allt som är nytt. Men inget kan ersätta den tid som har varit.